

Tussen twee levens

Audrey Niffenegger bij Boekerij:

De vrouw van de tijdreiziger (The Time Traveler's Wife)

De tweeling van Highgate

Tussen twee levens

Audrey Niffenegger

Tussen twee levens

Vertaald door Irene Paridaans

ISBN 978-90-492-1029-8

ISBN 978-94-023-2889-9 (e-book)

ISBN 978-90-492-1503-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Life Out of Order*

Vertaling: Irene Paridaans

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2026 Audrey Niffenegger

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Eddie Campbell, mijn liefste

De vrede van *Wild Things*

Wanneer in mij de wanhoop om de wereld toeslaat
en ik 's nachts van het geringste geluid wakker word,
uit angst voor hoe mijn leven en dat van mijn kinderen eruit zal zien,
dan leg ik me neer, daar waar de boseend
in schoonheid rust op het water, en waar de reiger zijn voedsel zoekt.
Ik begeef me in de vrede van *wild things*
die hun leven niet belasten met potentieel verdriet.
Ik voeg me in de aanwezigheid van stille wateren.
En boven me voel ik de dagblinde sterren
die klaarstaan om licht uit te stralen. Voor enig moment
rust ik in de genade van de wereld, en ben ik vrij.

– Wendell Berry

I

Tussen twee levens

Alle revoluties zinken weg in de geschiedenis, toch loopt de geschiedenis niet vol;

de rivieren van revolutie gaan terug naar hun oorsprong, om van daaruit hun stroom te hervatten.

– GUY DEBORD, *Panegyric*

TUSSEN TWEE LEVENS

Mijn naam is Alba DeTamble, en sinds mijn geboorte ben ik tijdreiziger. Dat zijn we natuurlijk allemaal, maar de meeste mensen reizen alleen vooruit; langzaam kruipen ze door de seconden en minuten heen, die onverbiddelijk oplopen tot een heel leven. Mijn lichaam maakt daar een rommeltje van: ik verlies mijn greep op het heden en opeens bevind ik me in een andere tijd en op een andere plaats, naakt, gedesoriënteerd, onvoorbereid en angstig. Ik berust in het verlies van uren of dagen in een willekeurige tijd, bang dat ik iets zal zeggen wat ik niet had moeten zeggen en hopend dat ik geen scène zal veroorzaken. Enkele van mijn genen zijn precies op de juiste manier ontspoord om deze mismatch met het heden, deze onaangepastheid, deze voortdurende interruptie te veroorzaken.

Er zijn momenten geweest dat ik het tijdreizen heerlijk vond, maar soms was ik er ook helemaal klaar mee. Ik heb gezien wat het met mijn vader heeft gedaan. Hij overleed toen ik vijf jaar oud was. Tijdreizen heeft hem het leven gekost, en tijdreizen gooit hem ook steeds weer voor mijn voeten. Het is verwarrend om tijd door te brengen met mijn vader, omdat hij meestal zo opgewekt lijkt. Ik vertel hem nooit wat hem te wachten staat. Het zou de korte periode die we samen hebben bederven, en wat heeft het voor zin? We kunnen toch niets veranderen. De tijd doet zijn werk om ons heen; we kunnen alleen maar doen wat we hebben gedaan, we kunnen ons alleen maar voegen naar wat er is gebeurd en wat er nog staat te gebeuren. We kunnen niets meenemen, geen geld, geen kleren, alleen onze herinneringen. We kunnen anderen beïnvloeden, we

kunnen gewond raken of doodgaan, we kunnen van alles doen, zijn en zeggen, maar niets daarvan zal iets waarvan we weten dat het heeft plaatsgevonden veranderen.

Ik ben van nature nogal roekeloos en heb geleerd dat ik voorzichtig moet zijn. Mijn ouders hengelen naar nieuws over elkaar, en ik vertel alleen wat ik veilig kan toegeven: *papa en ik hebben een ijsje gegeten op de parkeerplaats van het winkelcentrum; mama wordt al een beetje grijs; hij heeft me leren stelen in winkels; zij heeft een overzichtstentoonstelling gehad in een groot museum.* Ik zeg niet: *zijn beide voeten zijn eraf gevroren, ze is wanhopig sinds jij dood bent en zit de hele dag thuis; papa is bezorgd om je, mama heeft een nieuwe vriendin, maar voelt zich daar schuldig over.* Ik lieg niet, maar ik vertel ook niet alles als het niet hoeft. Niemand wil tenslotte alles weten, zelfs ik niet. Tijdreizen kan een vorm van berouw zijn, maar het verstrijken van de tijd creëert afstand, en soms is dat een troost.

Omdat ik niet vastlig in de tijd, is alles tegelijkertijd verloren en gevonden, iedereen van wie ik hou is levend én dood of nog niet geboren; er zijn ontdekkingen, revoluties, begroetingen en afscheiden, maar niet in de volgorde die je zou verwachten. Ik begin altijd in het midden en maak fouten.

Mijn tegengif in deze chaos is muziek. De logica van muziek, de patronen en systemen, de kracht, subtiliteit, variatie en oneindige schoonheid ervan vragen om mijn liefde, mijn aandacht en mijn aanwezigheid. Muziek disciplineert mijn dwalende geest, en biedt me de vrijheid om in het moment te zijn, om mezelf te verliezen in spel in plaats van verdwaald te raken in de tijd. Als kind heb ik muziek meegekregen; nog voordat ik er iets van begreep of een keuze kon maken had ik al vioolles. Misschien wilden mijn ouders me hiermee een exoskelet meegeven, een beschermend schild dat ik met me mee kon nemen en waarin ik me kon terugtrekken, ongeacht waar de tijd me zou dumpen. Muziek is mijn geheugenpaleis en mijn schuilplaats. Muziek en tijd hebben van mij een schepsel van het nu gemaakt.

Soms heb ik het gevoel dat het er niet toe doet waar ik ben, in

het verleden, het heden of de toekomst, of in wiens gezelschap ik verkeer; als ik naar Zach kijk, die in onze achtertuin het mossige gazon maait, denk ik weleens: *ben jij mijn anker, mijn echtgenoot-voor-het-leven? Zou je nog steeds van me houden als je al mijn geheimen kende?* De volgende ochtend kan ik dan wakker worden naast Oliver, een onbekende die die nacht is aangekomen, een Oliver uit een nog onbekend tijdvak, en dan voel ik onrust opborrelen: *waar kom je vandaan, wat weet je van me, zonder al te veel in detail te treden?*

Als ik een normaal meisje was geweest zou het me misschien zijn gelukt een normaal leven te leiden. Dan zou ik alle normale dingen in de normale volgorde hebben gedaan: school, baan, huwelijk, kinderen. Dan zou ik gewoon één echtgenoot hebben gehad. Of geen, of eerst een en daarna een andere in plaats van twee tegelijk. Misschien zou ik minder chaotisch zijn geweest, minder lastig, maar misschien ook minder geliefd, wie zal het zeggen? Ik kijk vooruit en verbaas me over al die keren dat het bijna misging, over de goede bedoelingen en de mazzeltjes. Ik kijk terug en betreur alle leugens. Ik probeer mensen niet te kwetsen. Maar ik probeer vooral niet in paniek te raken.

HET LAATSTE FEEST

*Maandag 26 december 2022 en dinsdag 27 december 2022
(Alba is 21, 29 en 47, Zach is 22)*

ALBA: Tweede kerstdag 's avonds. Ik ben thuis, op mijn kamer, en verstop me onder de dekens. Mama weet dat ik hier ben; ze riep dat ik moest komen eten, en toen ik zei dat ik geen trek had bracht ze me een bordje met restjes van eerste kerstdag en liet ze me verder met rust. Ik at het pasteitje op en wat kalkoen; daarna voelde ik me schuldig vanwege mijn asociale gedrag en kroop ik weer in bed. Ik durf niet tegen mama te zeggen dat ik niet terug wil naar North-western. Dan maar niet afstuderen. Het lijkt me duidelijk dat ik nooit meer in het openbaar zal spelen, en het is pijnlijk om me tussen mensen te bevinden die zich voorbereiden op een glansrijke muzikale carrière. Als we ons alleen maar zouden concentreren op de muziek zelf zou ik het prima vinden, maar juist die carrière-planning zit me dwars.

Toen ik nog klein was en met mijn grootvader studeerde werd ik altijd heen en weer geslingerd tussen plezier en angst; lange tijd speelde ik alleen maar viool om hem een plezier te doen en omdat mijn ouders zeiden dat het 'mijn' instrument was – dit was wat ik deed, ze wisten heel zeker dat ik het leuk zou vinden, dat ik er zelfs van zou gaan houden; ze konden in mijn toekomst kijken, en in die toekomst was ik musicus. En dus ging ik door, les na les, ik oefende tot de tranen in mijn ogen stonden, tot alles pijn deed, tot het goed was, of tenminste zo goed als het die dag kon worden.

Nu kan ik dat niet meer opbrengen. Ik kijk naar de koffer met

mijn viool – mijn geliefde Guarneri del Gesù die van mijn opa is geweest – en ik wil hem niet meer aanraken. Ik wil in bed liggen. Ik weet niet meer wat ik met mezelf aan moet, met al die uren die ik normaal doorbracht met studeren. Ik heb veel romans gelezen: *Anna Karenina*, *Middlemarch*, *The Master and Margarita*. In al die boeken maken mensen domme keuzes, en daarna lossen ze de problemen weer op. Of ze springen voor de trein of sluiten een pact met de duivel. Van die dingen.

Nadia Kendrick stuurt me een berichtje, ze probeert me het huis uit te lokken. Meestal kijk ik uit naar het tweede kerstdag-feestje bij de Lamonts, maar dit jaar zie ik ertegen op.

feestje bij nick en c-lora
nee
je hebt het beloofd
nee
we hebben je nodig
jullie redden je wel
laat ons niet in de steek, Alba.

Uiteindelijk beland ik natuurlijk toch met tegenzin achter in de auto van Nadia. Het sneeuwt, en ik zat net lekker in *Madame Bovary*.

‘Jemig, Alba, wat heb je in hemelsnaam aan?’

‘Kleren,’ zeg ik.

‘Een spijkerbroek! Naar dit soort feestjes ga je niet in een spijkerbroek! Je hebt je lippen niet eens gestift.’

‘Ik had net zo goed in mijn blootje kunnen gaan.’ Ik wil gewoon terug naar bed.

‘Nou, dat zou nog beter zijn geweest.’ Midden op Western Avenue keert Nadia de auto, wat haar woest getoeter van een buschauffeur oplevert. ‘Je verpest het voor iedereen als je als een soort punker binnenkomt. Je weet dat ze een soort Imelda May verwachten, en geen Patti Smith.’

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar mijn huis. We gaan je even fatsoeneren.’

‘Daar hebben we geen tijd meer voor, het is al bijna negen uur.’ De staat van beleg in Chicago is nog niet opgeheven, en er geldt een uitgaansverbod tussen tien uur ’s avonds en zes uur ’s morgens; over een uur moet iedereen binnen zijn. Ik wil dan wel niet naar dit feest, maar ik wil ons plan ook niet dwarsbomen, en dus stem ik mopperend in als Nadia belooft dat ze heel snel zal zijn.

Nadia woont in een piepklein appartementje in een enorm complex aan Lake Shore Drive, vlak bij Belmont. In de lift kan ik niet anders dan naar mezelf kijken, want alle wanden zijn van spiegelglas. Ik heb de laatste tijd wat depressieve periodes gehad, maar nu realiseer ik me dat ik dieper ben gezonken dan ik vermoedde: ik zie er vreselijk uit, ongewassen, armoedig, met afhangende schouders. Nadia ziet er geweldig uit, haar bronskleurige haar zit in een strakke knot, en onder haar zwarte kasjmieren jas draagt ze een wijdvallende donkerrode jurk. Haar pumps heeft ze in een schoenenzak gedaan en nu draagt ze zwarte laarsjes met een bontrandje. Als de liftdeur opengaat rent Nadia de gang door. Ze opent haar voordeur en sleurt me mee naar de badkamer. ‘Uitkleden. Hier is een handdoek. Ga je haar wassen.’ Gehoorzaam trek ik mijn kleren uit en spring onder de douche.

Een kwartiertje later zit ik op Nadia’s bed en föhnt ze mijn lange zwarte haar droog. Geroutineerd föhnt ze grote slagen op mijn hoofd en met een krultang tovert ze pijpenkrullen op mijn rug. Dan haalt ze een nauwsluitende zilverkleurige jurk tevoorschijn, kousen en lipstickrode pumps met een hak van tien centimeter. Nadia is molliger dan ik, maar de jurk past goed genoeg. ‘In de sneeuw kan ik niet op die schoenen lopen,’ zeg ik. Ze stopt ze in een boodschappentas en ik trek mijn Doc Martens aan. Dan geeft ze me een tasje, waar ik braaf mijn telefoon, mijn sleutels en mijn lippenbalsem in stop. ‘O, even wachten. Ga zitten,’ zegt ze. Dan begint ze mijn gezicht te poederen. ‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik haat make-up.’

‘Je zult wel moeten, je ziet er niet uit als je het niet doet, in die jurk.’

‘Niemand die het ziet.’

‘Geef je over,’ zegt ze streng. Dat doe ik, het is makkelijker dan de strijd aangaan.

‘Word jij het nooit zat om zoveel tijd te besteden aan haar en make-up?’ vraag ik een beetje knorrig. Meteen voel ik me schuldig; ik weet dat haar en make-up bepaald niet Nadia’s grootste zorg zijn. ‘Bijna klaar, als jij het tenminste niet verpest,’ zegt ze.

Als ze klaar is zie ik eruit als een echt rockabillymeisje, met zware eyeliner, donkere lippen en zelfs een vleugje rouge. Ze heeft mijn dikke wenkbrauwen getrimd, en opeens zie ik er niet meer uit als een dakloze, maar als een dame uit een schilderij van Gustav Klimt, die ontsnapt is uit haar gouden decor en verhuisd is naar Nadia’s spiegel. ‘Een stuk beter,’ zegt Nadia, en dat moet ik beamen. Ze geeft me een kus op mijn oor. ‘Kom op, we gaan.’

We zijn laat, en tegen de tijd dat we bij het enorme huis van Nick en Caralora Lamont aan Rogers Park zijn aangekomen is het al bijna half elf. Parkeren is een groot probleem in deze buurt. We rijden alsmaar rondjes, Nadia’s gebeden tot de parkeergoden leveren geen resultaat op. Ik word er zenuwachtig van, maar na een poosje vindt ze twee straten verderop een plekje. We zetten het op een rennen. Voor het huis van de Lamonts staat een prachtige, grote vintage auto, die irritant veel parkeerruimte in beslag neemt. Het is stil aan Fargo Avenue; iedereen is al een half uur binnen en de diepe voetafdrukken in de sneeuw beginnen te verdwijnen. Sneeuwvlokken dansen glinsterend in het licht van de buitenlamp. We rennen het trapje op.

Caralora doet open. ‘Ik was al bang dat jullie niet zouden komen,’ zegt ze. ‘Jullie zijn bijna de laatsten.’

‘Daar hoeft je niet bang voor te zijn,’ zegt Nadia terwijl we onze laarzen uittrekken en die bij de andere zetten die iedereen bij de voordeur heeft achtergelaten. Ze overhandigt de fles drank die we hebben meegenomen. ‘Je ziet er geweldig uit,’ zegt ze tegen Caralora. C-lora studeert ruimtelijke ordening en werkt parttime als model; zij en Nick zijn een eeneiige tweeling. Ze heeft zich geweldig opgedoft en ziet er glamoureuus uit met haar strapless rode glitter-

jurk en felpaarse oogschaduw. Als ik in de buurt ben van C-lora voel ik me altijd ongemakkelijk vrouwelijk. Ze geeft me een lucht-kus en een halve knuffel. Voor haar transitie hebben we nog een poosje gedatet, maar dat lijkt nu een ander leven. Op dit moment voelen we ons niet erg op ons gemak bij elkaar.

‘Jassen boven,’ zegt Caralora. Als kleine kinderen rennen we op onze sokken de trap op. Ik ben dol op dit huis; ik heb hier wel honderd geweldige feesten meegemaakt. Vanaf de galerij kijk ik naar de mensenmassa onder me. Het huis zit stampvol met mensen die ik niet ken. Als ik niet beter wist zou ik denken dat Nick en C-lora een ander soort vrienden hebben gemaakt – wittere vrienden, vrienden die zich kleden als hun eigen overgrootouders, veel opgeschoren kapsels en strakke pakken, vintage jurken en felle lippenstift en hier en daar een kaalgeschoren hoofd en nare tatoeages. Ik vraag me af waar al die mensen vandaan komen, hebben we soms acteurs ingehuurd?

Meneer en mevrouw Lamont zijn in Parijs. We gooien onze jassen op de enorme stapel op hun bed en trekken onze feestschoenen aan. ‘We vinden die jassen nooit meer terug,’ zegt Nadia. Alle jassen zijn zwart; de hele stapel oogt als een bult negatieve ruimte midden in de slaapkamer.

Langzaam lopen we op onze pumps de trappen af, ik hoor dat de band aan het stemmen is. We dringen door de meute heen de keuken in. Nick Lamont is cocktails aan het mixen. Nick en Nadia houden elkaars hand even vast, heimelijk, waarna we allemaal om ons heen kijken om te zien of iemand het heeft opgemerkt. Ze hebben zoveel opgeofferd om deze avond mogelijk te maken.

‘Dames,’ zegt Nick met een buiginkje naar elk van ons. Hij ziet er strak uit, met zijn paarse pak en zijn achterovergekamde blonde haar. Sinds de laatste keer dat ik hem zag heeft hij een snorretje laten staan. Als ik hem van dichtbij bekijk, besef ik dat hij het met een wenkbrauwpotlood heeft getekend. Hij knipoogt naar me. Ik hou van Nick.

‘Waar is Junior?’ vraagt Nadia.

‘In de huiskamer.’ Nick lacht en blaast Nadia ter bemoediging een luchtkus toe als we de keuken uit lopen. ‘Ziet er goed uit, Alba.’ Ik begin mijn glamoureuze uiterlijk te waarderen, althans voor deze avond. Het is fijn om aandacht te krijgen als ik niets hoeft te maken. Nadia pakt me bij de hand en voert me door de menigte heen de huiskamer in. Daar staat een grote kerstboom te schitteren; vroeger zouden er chanoekalampjes hebben gehangen die onze gezichten blauw kleurden, en op de schouw zou een Kwanzaakinara-kandelaar hebben gestaan, maar waarschijnlijk zijn al die dingen in een kast verdwenen zodra meneer en mevrouw Lamont de deur uitgingen. Junior Olson, Nadia’s zogenaamde vriendje, en het object van deze hele operatie, zit op de bank en voert het hoogste woord. Hij maakt plaats voor ons. Volstrekt natuurlijk kruipt Nadia tegen hem aan en Junior slaat een arm om haar heen. Zij is niet klein, maar Junior is enorm; met zijn gezichtstatoeages en zijn dreigende houding ziet hij eruit alsof hij zijn schooljaren als professioneel showworstelaar heeft doorgebracht. Ik ga hem zoveel mogelijk uit de weg, ik vind het vreselijk om net te doen alsof ik het eens ben met al zijn verachtelijke opvattingen. Ik ga stijfjes naast Nadia zitten, me pijnlijk bewust van mijn omhoogstekende knieën vanwege die hoge hakken. Ik druk ze tegen elkaar en draai ze opzij. Raar dat je kleren bepalen hoe je moet zitten, opeens ben ik veel meisjesachtiger en minder casual. Nu we hier zo zitten, met Junior en zijn vrienden, realiseer ik me de mogelijke consequenties van ons plannetje en meteen word ik bevangen door een soort podiumangst. Nadia pakt mijn hand, die van haar voelt klam aan. *Wat nu?*

ZACH: Eindelijk komt Nadia binnen, tot mijn grote opluchting. Ik was al bang dat ze niet zou komen, dat er iets met haar was gebeurd. Ik zit in een leunstoel die bijna helemaal schuilgaat achter de kerstboom, dus ik kan iedereen zien zonder zelf gezien te worden. Ik ben een beetje nerveus – het is begonnen en ik heb het niet meer in de hand. Als Nadia naast Junior gaat zitten ontspant hij, hij wordt zachter. Ik heb bijna met hem te doen.

Er is nog een meisje bij, iemand die ik niet ken. Met haar zware oogmake-up en haar onnatuurlijk witte gezicht ziet ze er een beetje behekst uit, een soort victoriaanse gouvernante die bang is haar verstand te verliezen. Heeft Nadia het ooit over haar gehad? Ze heeft wel iets, een vreemdsoortige wildheid die verontrustend is, maar ook aantrekkelijk. Dat is wel het laatste wat ik vanavond kan gebruiken. Wie zou dat zijn?

ALBA: De band speelt 'Let's Have a Party', en sommige gasten gaan naar de salon om te dansen. De muziek staat zo hard dat we moeten schreeuwen om elkaar te verstaan. Nadia zegt tegen Junior dat ze dorst heeft.

'Geef die meisjes eens wat te drinken, Buddy,' zegt Junior. Een kleine, langharige gast in een bandshirt van Infernum kijkt op van zijn telefoon. 'Watzalutwezen, meiden?' 'Zombies,' zegt Nadia. Buddy sloft weg. 'Hoe staat het leven, schatje?' vraagt Junior.

'Alba heeft het moeilijk. We moeten haar opvrolijken.'

Junior probeert bezorgd te kijken. 'Wat is er aan de hand?'

'Ze zit in een existentiële crisis.'

'Nou, een paar zombies zal dat wel even fixen.'

Nadia trekt een pruillip. 'Is dat alles wat je te bieden hebt?'

'Buddy is een chemicus, zijn zombies zijn de effectiefste die je ooit hebt gedronken.'

'Nee,' zegt Nadia beslist. 'Ze moet dansen.'

'Nee,' roep ik. 'Dat moet ik niet.' Ik kan nauwelijks lopen op die schoenen, laat staan dansen.

Nadia en Junior negeren me. 'Hé!' Junior steekt zijn hand op alsof hij een taxi aanhoudt. 'Zach! Kom eens hier.' Al die tijd zat er iemand in een hoekje van de kamer, bijna buiten mijn gezichtsveld en verscholen achter de kerstboom. Ongemakkelijk hijst hij zich uit zijn diepe leunstoel en komt steeds verder overeind; mijn eerste indruk is dat hij onnatuurlijk lang en dun is. Junior buigt zich over Nadia heen en geeft me een zetje, alsof hij me richting deze Zach probeert te lanceren. Ik keer me af, ik heb geen zin gekoppeld te worden, maar dan valt het me op dat Junior me oprecht vriendelijk

toelacht, dat hij me echt een plezier probeert te doen; hij lacht als een domme student die eindelijk het juiste antwoord op een vraag weet. Nadia knikt in de richting van de deur: *ga maar, het is prima*. Ik kijk op. Zach heeft zich over me heen gebogen en biedt zijn handen aan. Ik leg de mijne erin en hij trekt me omhoog tot ik wankelend voor hem sta. 'Hé, schoonheid,' zegt hij ontspannen. Opeens zijn onze gezichten vlak bij elkaar, op deze hakken ben ik ook een stuk langer dan normaal. Hij draagt een nachtblauw pak, een groene stropdas en een bril met behoorlijk sterke glazen. Hij heeft een vriendelijk gezicht. Hij is zo knap dat ik naar adem sta te happen. Nadia en Junior schieten in de lach. 'Dat effect heeft hij nou op iedereen,' zegt Junior. 'Alba DeTamble, dit is Zachary Purcell. En nu dansen graag.'

Zach heeft mijn handen losgelaten en gebaart naar de salon. Ik hoor 'Mystery Train' en het ritmische gebonk van schoenen op een houten vloer. Als we ons door de drukke gang wurmen verschijnt Buddy opeens en duwt me een roze drankje in mijn handen. Ik neem een slokje. Het is heel sterk en mierzoet. We staan nu bij de trap, ingesloten door andere mensen. 'Ik ben bang dat dit niet helemaal goed gaat,' zeg ik.

'Geef maar even hier,' zegt Zach. 'In het echte leven ben ik ober.' Hij reikt over mijn schouder en neemt het glas van me over. Zach wil iets zeggen, maar dan krijgt hij een por in zijn rug zodat de zombie bijna over zijn pak klotst.

'Goeie reflexen,' zeg ik. 'Laten we naar boven gaan.'

Hij trekt vragend zijn wenkbrauwen op maar onthoudt zich van commentaar, en te laat realiseer ik me dat dit misschien wel erg voortvarend klinkt. Hij volgt me naar boven. Ik ben me opeens bewust van mijn benen, ik heb niet echt goed opgelet toen ik mijn kousen aantrok, en de naden zitten waarschijnlijk helemaal scheef. Boven zie ik door een openstaande deur een bed vol zwarte jassen. 'Hier is het vast wat rustiger,' zeg ik.

Ik loop om het bed heen en ga naast de enorme stapel jassen zitten. Zach geeft me mijn zombie, gooit wat jassen opzij en gaat naast me zitten. Onze knieën raken elkaar bijna. De kamer wordt

verlicht door lavalampen die onze gezichten groen en oranje kleuren en de zombie een onappetijtelijke kleur bruin. Ik trek aan het touwtje van het nachtlampje, dat meteen een warmer licht verspreidt.

‘Dank je. Dat was erg professioneel.’ Ik ben een beetje verlegen. Zach kijkt aandachtig naar me, en ik doe hetzelfde. Hij heeft bruine ogen, een smalle, iets scheefstaande neus, en volle lippen die opkrullen in de hoekjes. Hij heeft een lange lichtbruine kuif, de zijkanen en achterkant van zijn haar zijn kort opgeschoren. Hij is zo fris geschoren dat ik mezelf moet beheersen om niet mijn hand tegen zijn perfecte kaak te leggen. Ik ken helemaal niemand die er echt zo uitziet. Ik realiseer me dat ik hem aanstaar, maar dat lijkt hem niet te deren. Hij is het waarschijnlijk gewend.

‘Hoe ken je Junior?’ vraag ik.

‘Ik ken hem eigenlijk helemaal niet. Hij is gewoon een vriend van een vriend van me, en ik logeer tijdens de kerstvakantie bij hem. Ik had geen zin om naar huis te gaan dit jaar. Mijn ouders gaan scheiden en ik... ik weet niet... ik had er gewoon geen zin in. En de uni is dicht, dus toen zei Junior dat ik bij hem kon blijven. Hij is een prima gast.’

Nu begrijp ik het niet meer; Zach lijkt me te oprecht en integer om met iemand als Junior om te gaan. Kon ik maar aan Nadia vragen aan welke kant hij staat. ‘Waar studeer je?’

‘Universiteit van Chicago. En jij?’

‘Northwestern.’ Ik kijk naar mijn handen. Mijn nagels zijn helemaal afgebeten, als bewijs van mijn normaal gesproken zo slonzige stijl. Gegeneerd verberg ik ze zo goed mogelijk. ‘Maar ik denk niet dat ik nog terugga.’

‘Waarom niet?’

‘Ik vind het zwaar. Ik kan niet goed tegen de stress, en het conservatorium is niets anders dan dat.’ Het echte probleem is natuurlijk het tijdreizen: als ik gestrest raak beland ik in een andere tijd, en mis ik de les of de auditie of het concert, dan moet ik mijn excuses aanbieden en daar word ik nog gestrester van en zo gaat het van kwaad tot erger.

‘Wat studeer je?’ vraagt Zach.

‘Viool.’

‘O, wauw. Ik heb altijd viool willen spelen.’

Ik lach. ‘Dat zegt iedereen.’

‘Kan dat eigenlijk wel? Gewoon niet teruggaan naar school?’

‘Het is geen gevangenis. Natuurlijk kan dat.’ Ik heb nog niet nagedacht over de praktische kant van de zaak, maar nu ben ik vastberaden. *Ik ga niet terug. Niemand kan me dwingen.* Ik neem een slokje van mijn cocktail en trek een vies gezicht.

‘Wil je liever iets anders?’ vraagt Zach. ‘Ik heb zelf wel zin in een biertje. Zal ik deze mee terugnemen naar de keuken?’

‘Eh... ja. Cola graag.’ Ik moet zeggen: deze gast is erg behulpzaam. Ik geef de zombie aan hem en een paar minuten later is hij terug met een flesje cola, een IPA en twee glazen waarvan een met ijs erin. Ik houd de glazen vast, hij opent de flesjes en schenkt in. ‘Ben je echt een ober?’

‘Ja. Waarom zou iemand beweren een ober te zijn als hij dat niet is?’

‘Daar zit wat in. Maar wat studeer je dan?’

‘Engels. Creatief schrijven.’

‘Dus we beschikken allebei niet over enige praktische vaardigheid?’

‘Drankjes serveren is anders behoorlijk praktisch.’ Zach kijkt een beetje mistroostig.

‘Je begrijpt best wat ik bedoel.’

Nu bekijkt Zach me eens beter. ‘Hoe oud ben je?’

‘Eenentwintig.’

‘En hoe oud was je toen je begon met vioolspelen?’

‘Vier.’

‘Maar zullen je ouders dan niet balen als je na zeventien jaar vioolspelen opeens stopt met je opleiding?’ Ik wil hem antwoord geven, maar Zach is nog niet klaar. ‘Want je moet toch waanzinnig goed zijn om überhaupt op Northwestern te worden aangenomen?’

‘Ja, je moet wel goed zijn.’